

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2003-2004

13 november 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de plannen voor een grootscheeps bodemonderzoek naar historische vervuiling

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de kosten voor een gemeente voor de exploitatie van zijn containerpark ten behoeve van MBO-terugnameplichtigen

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie, over het Lappersfortbos te Brugge

Vraag om uitleg van de heer Cis Schepens tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het nijpend tekort aan boswachters

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verwerking van GFT+-afval met wegwerpluiers

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de sanering van de Meulekreek te Middelburg

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het afleveren van erkenningen als ophaler van afvalstoffen

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 13 november 2003

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de plannen voor een grootscheeps bodemonderzoek naar historische vervuiling

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de plannen voor een grootscheeps bodemonderzoek naar historische vervuiling.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, meer dan een maand geleden vernamen we dat u een grootscheeps bodemonderzoek wilt starten. U zou hier om en bij de 45 miljoen euro voor vrijmaken. Het onderzoek dat door de OVAM zal worden uitgevoerd, zou in eerste instantie preventief zijn en zich hoofdzakelijk in stedelijke woonkernen situeren.

Het project gaat van start in Turnhout. Een hele woonwijk zal worden onderzocht op bodemverontreiniging. Andere onderzoeksgebieden zijn drie sites in Antwerpen, waaronder de Vlaamse en Waalse Kaai. Enkele woonkernen in Borgerhout komen eveneens in aanmerking. Voor volgend jaar staan Lokeren en Mechelen op het programma.

Ook al is dit bodemonderzoek preventief, het wekt een beetje onrust. In Leuven bijvoorbeeld zou een woonwijk op een afvalstort gebouwd zijn. In die zin komt u wel tegemoet aan een voorstel van resolutie van mij over het wonen op afvalstorten en de

gezondheidsrisico's daaraan verbonden. Dit grootscheeps onderzoek zal enerzijds met rechtszekerheid bepalen dat een woning op een niet-bevuild perceel staat, maar anderzijds is het nog maar de vraag wat we zullen doen indien een woonhuis wel op een verontreinigd perceel staat. Wat zullen de gevolgen zijn ?

Op basis van welke criteria zal worden beslist welke woonzones worden onderzocht ? Zijn er voor te onderzoeken sites al aanwijzingen dat er verontreiniging bestaat ? Op welke manier zullen de betrokken inwoners en/of eigenaars geïnformeerd worden ? Worden de gemeentebesturen en de milieudiensten bij het onderzoek betrokken ? Binnen welke termijn wilt u de onderzoeken starten ? Zal bij vaststelling van verontreiniging worden gezocht naar de verantwoordelijke of gaat het om louter historische verontreiniging ?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het klopt inderdaad dat ik bijzondere aandacht wil besteden aan de onderzoeken in woonkernen. Uiteraard zal de 40 miljoen euro ook nog dienen voor andere bodemonderzoeken en -saneringen dan die in woonkernen.

De criteria voor selectie van een woonzoneproject zijn de volgende. De sites bevinden zich in de kern van een stad die een centrumfunctie vervult in de regio ; of de sites bevinden zich in landelijk gebied en betreffen vroegere stortplaatsen. De site is bewoond, in hoofdzaak door particuliere eigenaars. Het betreft een historische verontreiniging. De stad of gemeente engageert zich tot actieve medewerking aan het project op basis van protocol ; ze levert een inventaris aan en participeert actief in de communicatie, onder meer via het ter beschikking stellen van eigen communicatiemiddelen. Het project omvat meer dan 50 percelen of meer dan

Sannen

200 betrokken gezinnen. U merkt dat we de relatie met de lokale besturen essentieel vinden.

Voor enkele locaties die ik zou willen laten onderzoeken, zijn al fragmentaire gegevens beschikbaar, meestal in de vorm van oriënterende bodemonderzoeken, uitgevoerd op één of twee percelen van de hele site.

De bewoners zullen zo uitgebreid mogelijk worden geïnformeerd ; zo zullen alle mensen brieven ontvangen waarin het project wordt voorgesteld, en waarin een telefoonnummer en een e-mailadres worden meegedeeld waar ze terecht kunnen met vragen. Verder worden er in de diverse wijken infosessies georganiseerd voor de betrokken bewoners. Tot slot is met de stad overeengekomen dat zij haar eigen infokanalen ter beschikking stelt om ook via die weg zo veel mogelijk informatie te verspreiden.

De lokale besturen spelen een essentiële rol in de woonzoneprojecten in stadscentra, aangezien we hun inbreng nodig hebben bij het selecteren van mogelijke locaties, en omdat zij het best geplaatst zijn om in te schatten hoe het project optimaal kan verlopen voor hun bewoners. In se gaan we er momenteel trouwens van uit dat we enkel een project opstarten in een centrum indien de stad zich engageert om actief mee te werken, zowel aan de voorbereiding als aan de uitvoering, onder meer door zo veel mogelijk gegevens aan te leveren en haar communicatiemiddelen ter beschikking te stellen.

Ik wil de bodemonderzoeken in Turnhout zo snel mogelijk opstarten. Dit is echter mee afhankelijk van de beschikbare budgetten.

Indien een verontreiniging wordt vastgesteld die in die mate ernstig is dat bodemsanering noodzakelijk is, zullen we de OVAM vragen om zo spoedig mogelijk de betrokken terreinen te saneren. Daarbij zal de OVAM zelf op zoek gaan naar de verantwoordelijke. Met de eventuele saneringsplichtigen zal ze pogen financiële regelingen af te spreken, zodat enerzijds de verantwoordelijke wel zijn plicht nakomt, maar anderzijds de integrale aanpak van het project en van de site niet in het gedrang komt. Indien partijen gevonden worden die mogelijk aansprakelijk zijn voor de bodemverontreiniging, zal de OVAM pogen de gemaakte kosten terug te vorderen van deze partij. Van belang is echter dat de betrokken particulieren geen kosten moeten dragen inzake bodemonderzoek en eventuele bodemsaneringen, zodat zij niet meer voor onverwachte problemen komen te staan.

Bij de start van het project in Turnhout was er enige ongerustheid, maar de stad pakte dat op de juiste manier aan. We hadden niet alleen een infoavond voor de bewoners, maar een hele tentoonstelling zodat de mensen zicht kregen op de vroegere industrie en nijverheid. Ik heb hen dan ook kunnen geruststellen dat ze niet verantwoordelijk zijn en niet voor de kosten zullen opdraaien. Als er een ernstig probleem is, zullen we dat wel aanpakken. Op termijn zal hun woning alleen maar meer waard worden : ofwel kunnen we aantonen dat er geen verontreiniging is, ofwel lossen we het probleem op. Dat is de juiste aanpak. Alles hangt af van de steden zelf.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, uw antwoord verheugt me, want blijkbaar wordt ook naar de opmerkingen, vragen en interpellaties van de oppositie en meer bepaald van het Vlaams Blok geluisterd. In februari heb ik de problematiek van woningen op oude afvalstorten ruimschoots aangekaart. Uw actie voor een groot-scheeps bodemonderzoek komt zeker aan mijn vragen tegemoet. Ik heb hierover ook een resolutie ingediend, maar die is nog niet in behandeling. Gelet op uw antwoord, zal ik de tekst wellicht gedeeltelijk moeten bijsturen. We zitten terzake op dezelfde golflengte.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de kosten voor een gemeente voor de exploitatie van zijn containerpark ten behoeve van MBO-terugnameplichtigen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de kosten voor een gemeente voor de exploitatie van zijn containerpark ten behoeve van MBO-terugnameplichtigen.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag gaat over de manier waarop de gemeenten hun containerparken

Bex

beheren. De directe aanleiding ervoor is de kritiek van de VVSG naar aanleiding van de laatste drie afgesloten MBO's, waarbij andermaal wordt vastgesteld dat een deel van de kosten veroorzaakt door het inzamelsysteem van de MBO's, zou worden afgewenteld op de gemeenten. Daarnaast is de hele discussie nog bezig over de MBO over het witen bruingoed, de AEEA-overeenkomst (Afgedankte elektrische en elektronische apparatuur). Er is nog steeds geen definitieve afbakening van de taken en bevoegdheden en van de kosten die door de gemeenten moeten worden gedragen.

In teksten die me bereikten via een gunstige Recupel-wind, lees ik het verontrustende nieuws dat Recupel bereid zou zijn om aan de gemeenten de kosten te betalen voor het beheer van de Recupel-containers, op voorwaarde dat de exploitatie door de gemeenten op een voor hen deskundige manier gebeurt. Stel dat er in een gemeente een man of vrouw is die instaat voor het helpen van de klanten met betrekking tot die containers, waarvan de gemeente de personeelskosten in rekening wil brengen, maar Recupel is de mening toegedaan dat het werk kan worden verricht door een halftime kracht. In dat geval zal Recupel slechts voor een halftime functie willen betalen en dat gaat iets te ver.

Ik ga ervan uit dat er op termijn voor nog meer afvalstoffen een terugnameplicht zal gelden. Het ideaal zou zijn dat voor elke afvalstof een terugnameplicht wordt ingevoerd. Dat houdt natuurlijk niet in dat elke zelfstandige of KMO een eigen mini-containerpark moet inrichten. Zou het niet aangewezen zijn dat degelijke afspraken worden gemaakt over de containerparken zodat de verschillende inzamelfirma's of inzamel-VZW's weten waar ze aan toe zijn? De vele discussies die individuele gemeenten nu moeten voeren per inzamelfirma, zouden dan tot het verleden kunnen behoren.

Ik ga nog een stap verder. Als het gros van de recupereerbare inzamelstromen die via het containerpark verlopen, dan toch in handen zal komen van inzamel-VZW's, is het dan niet beter dat ze zelf het beheer op zich nemen? Zou het niet beter zijn dat die inzamelfirma's de containerparken overnemen en een gedeelte ter beschikking stellen aan de gemeenten waar goederen kunnen worden ingezameld waarvoor nog geen inzamelplicht geldt of nog geen inzamelregeling werd getroffen?

Mijnheer de minister, is het verantwoord dat gemeenten moeten opdraaien voor een deel van de

kosten met betrekking tot de terugnameplicht? In vele gevallen heeft de consument immers al een eerste keer betaald. Ik ga ervan uit dat u dit niet verantwoord vindt, maar hoe denkt u iets aan dit probleem te kunnen doen? Als mijn voorstel niet voldoet, aan welk alternatief denkt u dan om het probleem op te lossen en toekomstige discussies te vermijden?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het valt op dat ik binnen de 24 uur twee totaal verschillende meningen te horen krijg: de ene persoon pleit voor het verder doordrijven van de terugnameplicht, de andere stelt voor om die plicht stop te zetten.

Mijnheer Bex, ik zal een zo duidelijk mogelijk antwoord geven, maar ik ga ervan uit dat u ons met uw voorstellen ook wilt aanzetten om na te denken over een langetermijnvisie over de aanpak. De zaak is immers een collegiale verantwoordelijkheid.

De aanvaardingsplicht, zoals bedoeld in artikel 10 van het afvalstoffendecreet, betekent dat de eindverkoper de producten waarvan de consument zich wil ontdoen, verplicht is gratis te ontvangen. Het Vlaamse bepaalt de voorwaarden waaraan moet worden voldaan bij de uitwerking van het principe van de aanvaardingsplicht. Dit principe wordt bevestigd door het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007. Bovendien worden in de MBO's de principes van de aanvaardingsplicht onderschreven door de sectoren en het Vlaams Gewest. Voor een aantal beheersorganen zijn, bij de uitvoering van de aanvaardingsplichten, de lokale besturen belangrijke partners voor de inzameling van hun onder een aanvaardingsplicht vallende producten. Het Vlaams Gewest erkent de inspanningen van de lokale besturen. Zij dragen bij tot een efficiënt inzamelsysteem voor deze afvalstoffen.

Volgens de principes van de milieubeleidsovereenkomsten moeten de volledige kosten, onder meer de vaste kosten voor de inzameling op het containerpark, vergoed worden aan de uitvoerder van de werkzaamheden. Het Vlaams Gewest zal erop toezien dat lokale besturen volledig vergoed worden voor deze prestaties. Een volledige vergoeding van de kosten impliceert ook dat de burgers de producten, die onderhevig zijn aan een aanvaardingsplicht, gratis kunnen afleveren op het containerpark. Zo niet moeten we tweemaal betalen voor de inzameling van deze producten, aangezien volgens de principes van de aanvaardingsplicht de sector de

Sannen

volledige inzamelkost reeds volledig heeft doorge-rekend aan de consument. Het principe is duidelijk, maar uw verwijzing naar de praktijk heeft aangetoond in welke situaties de gemeenten terecht-komen als onderhandelaar met de VZW's.

Er worden momenteel nog steeds onderhandelinge-gevoerd tussen Recupel, Interafval en de Koe-pel van Vlaamse Kringloopcentra, over de volledige kostenvergoeding voor de inzameling en selec-tie van deze producten. Gezien de onderhandelinge-lopen, is het niet opportuun alternatieve voor-stellen te formuleren om een einde te maken aan de kostenafwenteling ten laste van de gemeenten. Bovendien ontvangen gemeenten en intergemeen-telijke samenwerkingsverbanden op dit moment een gedeeltelijke vergoeding van Recupel voor de inzameling van AEEA.

In uitvoering van de MBO over afvalbatterijen worden de inzamelkosten vergoed door Bebat. Voor de overige MBO's – afvalbanden en afval-loodstartbatterijen – zijn er momenteel nog geen afspraken met de sector over een inzamelvergoe-ding. De gemeenten kunnen voor deze fracties in principe nog steeds hun inzamelkosten verhalen bij aanlevering op het containerpark. In de toekomst dienen onderhandelingen over een inzamelvergoe-ding met de respectievelijke sectoren gevoerd te worden.

Als we meer met dergelijke systemen werken, is het niet verantwoord om de gemeenten of inter-communales, die namens de gemeenten moeten onderhandelen met de VZW's, aan hun lot over te laten. Bij een verdere uitbreiding van de MBO's en de aanvaardingsplicht moeten we zoeken naar een onderhandelingspositie waarbij de gemeenten en het Vlaams Gewest samen optreden, zodat er meer uniformiteit komt in de regelgeving en de gemeen-ten en intercommunales bij de onderhandelingen niet alleen staan. Nu staan de gemeenten in een zwakke positie tegenover de VZW's die moeten vergoeden.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de minister, ik ben bij-zonder blij met het begin van uw antwoord. Mijn vraag houdt inderdaad verband met de ontwikke-ling van een visie op lange termijn. We moeten los-komen van statische opvattingen en niet denken dat alles verder moet worden ontwikkeld op de manier van vandaag. We moeten in vraag durven

stellen wat we tot nu toe gedaan hebben en probe-ren andere richtingen uit te gaan.

Mijnheer de minister, u sprak ook over de tegen-stelling tussen verschillende parlementsleden. Vol-gens de ene moet de terugnameplicht afgeschaft worden, volgens de andere moet ze worden veral-gemeend. De onduidelijkheid die nu heerst, zowel voor de consument als voor de gemeenten en de bedrijven, is een aanleiding om de discussie te voe-ren. Het is misschien nuttig en nodig om te pogen uniforme afspraken te maken met de bedrijfswe-reld, precies om de aanvaardingsplicht aanvaard-baar te maken. Dan zullen we de discussie over het al of niet afschaffen van de aanvaardingsplicht op een andere manier voeren.

U kunt op dit moment, aangezien de onderhande-lingen bezig zijn, moeilijk uitspraken doen over Recupel, maar mijn eerste vragen daarover dateren al van 2 of 3 jaar geleden en het antwoord blijft al-tijd hetzelfde. Ik vraag om er enige spoed achter te zetten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmi-lieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minis-ter van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Orde-ning, Wetenschappen en Technologische Innovatie, over het Lappersfortbos te Brugge

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en ontwikke-lingssamenwerking, en tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Techno-logische Innovatie, over het Lappersfortbos te Brugge.

Minister Sannen antwoordt tevens in naam van mi-nister Van Mechelen.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik herinner me nog levendig de discussie die ik voerde met mevrouw Dua en mevrouw Vertriest. Volgens hen had ik het

Verfaillie

bij het verkeerde eind. Mijnheer de minister, daarom wil ik u, als nieuwe minister, een aantal vragen stellen.

Na meer dan een jaar bosbezetting werd het Lappersfortbos in Brugge, na een vonnis van de rechtbank, op maandag 14 oktober 2002 door de politie ontruimd. Natuuractivisten hielden het bos sedert 11 augustus 2001 bezet, omdat zij niet wilden dat er bomen zouden sneuvelen voor de komst van een autobussenstelpplaats van De Lijn aan Ten Briele, en de verbreding van de Vaartdijkstraat richting Steenbrugge tot tweemaal één vak met een afgescheiden fietspad.

Op 14 oktober 2003 herdachten het Lappersfront en het Groene Gordel Front de eerste verjaardag van de ontruiming van het bos met een viertal spandoeken en een betoging in Steenbrugge. Enkele Vlaamse parlementsleden namen actief deel aan de betoging en kwamen prominent in beeld. Een jaar later is er dus nog altijd geen concrete oplossing voorhanden.

Op 10 april 2003 bereikte voormalig minister Dua wel een principeovereenkomst – dat met veel poeha werd aangekondigd in de media – met de NV Fabricom. Fabricom heeft bevestigd de principeovereenkomst te verlengen, maar tot op heden is de situatie niet veel veranderd.

Als de oppervlakte van het Lappersfortbos, namelijk 8 hectare, wordt aangekocht door het Vlaams Gewest met het oog op het behoud ervan als wandelgebied en groene long voor de Bruggelingen, dan eist de stad Brugge compensaties voor 8 hectare industriegebied. Dergelijke compensatie moet gebeuren via een RUP (ruimtelijk uitvoeringsplan) in het kader van de afbakeningprocessen uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Dit dossier is wellicht nieuw voor u, mijnheer de minister. Volgens mij is zo ongeveer iedereen van het middenveld én van de Vlaamse regering ervan overtuigd dat het bod van toenmalig minister Dua onaanvaardbaar hoog was in de huidige economische situatie. De Vlaamse Gemeenschap zou die middelen veel beter besteden aan de echte noden van onze samenleving. Ik verwijs naar de actuele vraag van mevrouw Demeester gisteren, naar enkele vragen van mezelf en andere CD&V-leden aan andere ministers over de vele en lange wachtlijsten en over de financiële beloftes van de Vlaamse overheid. De Vlaamse regering zou er beter aan doen haar woord te houden en die noden te leni-

gen in plaats van haar geld te verspillen aan symbooldossiers.

Als u op korte termijn tot een akkoord wilt komen, mijnheer de minister, zou ik u dit nog willen zeggen. U moet eens degelijk afwegen of dit voor u inderdaad prioritair is. U moet eens overwegen om met die centen een ander natuurgebied te kopen waar u voor die prijs maar liefst 200 hectare kunt krijgen. Leefmilieu en natuur zijn belangrijk en zouden daarmee veel beter gediend zijn dan met dat dure Lappersfortbos van amper 8 hectare. Het is enkel en alleen een symbooldossier voor uw partij, waaraan de andere democratische partijen van dit parlement een dergelijk hoog bedrag niet willen besteden.

Wat is de huidige stand van zaken in de onderhandelingsprocedure ? Wat zult u concreet ondernemen om het dossier te bespoedigen ? Hoelang is de principeovereenkomst met de NV Fabricom verlengd ? Zijn de nodige middelen gebudgetteerd in de begroting voor de aankoop van het Lappersfortbos ? Wordt er een bodemonderzoek uitgevoerd vooraleer tot de aankoop van het bos wordt overgegaan ? Komt er effectief een BPA-wijziging van het kwestieuze gebied ? Zo ja, wie gaat de plankosten betalen ? Wanneer worden de voorbereidingen voor de afbakening van het stedelijk gebied Brugge afgerond ? Wanneer wordt definitief uitsluitsel gegeven over eventuele compensaties ? Wat vindt u van mijn voorstel om met die centen elders een veel groter natuurgebied te kopen ?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de stand van zaken van de onderhandelingsprocedure is ongewijzigd. Er is een principeovereenkomst met Fabricom tot eind 2004. Zoals u weet, wil Fabricom het bos pas verkopen als burgemeester Moenaert zijn toestemming geeft. Tot op heden is dat niet het geval. Zolang de burgemeester van Brugge, een partijgenoot van u, zich verzet tegen dit project blijven we muurvast zitten, vrees ik. Ik betreur dit daar het Vlaams Gewest in Brugge een aanzienlijke inspanning wil leveren om een van de weinige stadsbossen in West-Vlaanderen te behouden en open te stellen voor de Bruggelingen. In feite is het heel eenvoudig : ik wil dit bos ter beschikking stellen van alle Bruggelingen.

De nodige kredieten zijn in de begroting gereserveerd om de overeenkomst die mijn voorgangster met de eigenaar kon bereiken, te honoreren.

Sannen

Wat de bodemtoestand betreft, werd informatie gevraagd aan de OVAM. De OVAM antwoordde dat de percelen niet gekend zijn bij haar. De verwerking zal gebeuren conform de procedures in het bodemsaneringsdecreet. Bodemonderzoek lijkt niet vereist.

De laatste twee vragen gaan over de bevoegdheid van minister van Ruimtelijke Ordening Van Mechelen. Ik geef u het antwoord dat ik van hem ontvang. In functie van het afbakeningsproces van het regionaalstedelijk gebied Brugge zal worden uitgemakt of de bestemmingswijziging van de zone Ten Briele moet worden geregeld in een gewestelijk RUP. Indien onder plankosten de kosten voor de opmaak van het plan worden verstaan, komen deze uiteraard voor rekening van de overheid die het plan opmaakt. Indien er sprake zou zijn van planschade zoals beschreven in artikel 84 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening komt deze voor rekening van de overheid die het plan opmaakt. Volgens het artikel komt evenwel slechts de eerste 50 meter vanaf de rooilijn in aanmerking voor planschade. Als de bestemmingswijziging Ten Briele wordt geregeld in een gewestelijk RUP, moet het gewest instaan voor de betaling van de eventuele planschade.

Het afbakeningsproces voor het regionaalstedelijk gebied Brugge bevindt zich in de fase van overleg en vooronderzoek. Binnen het vooronderzoek zijn al verschillende deelstudies afgerond. Deze deelstudies gaan over economische structuur, wonen, de grensstellende elementen van het buitengebied en de specifieke potentieanalyse voor het Charreusegebied. In het projectteam bespreekt het gewest met de gemeente de hypothese van de gewenste ruimtelijke structuur. Het zal ten laatste in de eerste helft van volgend jaar moeten resulteren in een voorstel van afbakening zodat in de tweede helft van 2004 het voorontwerp van het gewestelijk RUP aan de Vlaamse regering kan worden voorgesteld.

De taakstelling voor de bedrijvigheid van de gemeenten behorend tot het regionaalstedelijk gebied Brugge is volgens het RSV vastgesteld op 220 hectare bijkomende bedrijventerreinen voor de periode 1994-2007. Een eventuele bestemmingswijziging van Ten Briele zal worden verrekend met deze taakstelling. In het afbakeningsproces wordt bepaald welk deel van de totaal bijkomende bedrijvigheid zal worden opgenomen als regionale bedrijventerreinen in het gewestelijk RUP. De gemeenten hebben de verantwoordelijkheid te zoeken

naar geschikte locaties voor lokale bedrijventerreinen. Wanneer het ene verdwijnt, kan het door een ander worden gecompenseerd.

De voorzitter : De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie : Ik dank u voor uw antwoord.

Bent u daar ooit al ter plaatse geweest, mijnheer de minister ?

De voorzitter : Dat doet er nu niet toe. U hebt een vraag om uitleg gesteld en daarop antwoord gekregen. U kunt enkel daarop repliceren.

De heer Jan Verfaillie : Uit dat antwoord kan ik afleiden dat u daar nog niet geweest bent, mijnheer de minister.

Ik kreeg geen antwoord op mijn voorstel om een ander, veel groter natuurgebied aan te kopen.

De voorzitter : Die vraag had u niet ingediend. Dat is een vraag die aan bod kan komen tijdens de begrotingsdiscussie.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Cis Schepens tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het nijpend tekort aan boswachters

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Schepens tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het nijpend tekort aan boswachters.

De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik heb een vervelende vraag. Ik weet dat binnen de Vlaamse regering noch de minister van Ambtenarenzaken, noch de minister van Leefmilieu, noch de minister-president instaat voor de werving van boswachters. We zitten daar met een probleem.

Mijn vraag is ontstaan naar aanleiding van de droogte van de voorbije zomer. De veiligheid van sommige houtvesterijen in de Kempen kwam deze

Schepens

zomer in het gedrang door de onderbezetting van het boswachtersbestand ten gevolge van de recente uitstapregeling en de normale uitstroom zoals pensionering.

De administratie wou eerst de houtvesterijen aan bod laten komen die zich op zanderige bodems bevinden en waar het brandgevaar het grootst is. In een nota van de administratie staat dat er voor Turnhout vijf boswachters bij zouden komen, voor Bree vijf en voor Hechtel drie. De andere tekorten zouden later worden aangevuld. Er bestaan nog twee wervingsreserves, maar er zitten onvoldoende kandidaten in. Meestal gaat het om mensen uit Oost- en West-Vlaanderen, voor hen is het niet interessant om in de Kempen een baan te vinden.

U komt zelf het openbaar bos in Retie openen dat pas werd erkend. Het gebied van 47 hectare valt onder de categorie 'groot brandgevaar'. Ik deed enig onderzoek en ontdekte dat de meest recente grote werving gebeurde na de periode van felle bos- en heidebranden in de jaren '90. Het verbaasde me dat boswachter wordt gecatalogeerd als 'continu-functie' zodat ze bij uitstroom automatisch worden vervangen.

Dat gebeurt echter niet. Om de vervangende wervingen te kunnen uitvoeren, heeft men refertekredieten nodig, maar die worden beheerd op het niveau van de administratie die intussen wel uitbreidt. Ik heb nu gehoord dat men de administraties wat wil inbinden, dat lijkt me nuttig. De administratie moet die refertekredieten vrijgeven. De laatste stand die ik terugvond, dateert van mei 2002. Deze zomer werd meegedeeld dat de kredieten in september zouden worden toegekend en verdeeld. Voor zover ik weet, is dat niet gebeurd.

Tijdens de voorbije maanden stuurden de verantwoordelijken van Bos en Groen nota's om het tekort aan boswachters onder de aandacht te brengen van de administratie. Ze meldden dat ze de veiligheid niet langer konden garanderen. Op die nota kwam tot op vandaag geen reactie.

Plichtsbewuste houtvesters nemen nu al sommige taken van de boswachters over. Dat is in de houtvesterij Turnhout bijvoorbeeld een dagelijks feit geworden. Ik ben me ervan bewust dat de invulling van die boswachters niet evident is door de steeds moeilijker en complexer wordende materie. We moeten daar echter iets aan doen.

Hopelijk moet het niet opnieuw tot een brand komen om nieuwe aanwervingen mogelijk te

maken. Bent u op de hoogte van het gevaarlijke tekort aan boswachters in ons uitbreidend bosareaal? Kan de continu-functie niet tot gevolg hebben dat de vervanging een automatisme wordt?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraag van de heer Schepens. Ik ben in de afgelopen week tot tweemaal toe gecontacteerd door een plaatselijk mandataris. Hij meldde een tweetal problemen met een bosgebied. We hebben duidelijk een veiligheidsprobleem, maar ook het beheer zit niet goed. Soms doet Natuurpunt het onderhoud, soms de gemeente. Op welke manier wilt u dit oplossen? Is het mogelijk om het beheer beter te structureren via een samenwerkingsovereenkomst? Kan dat een steun betekenen voor de gemeenten? Kunnen zij op die manier boswachters aanwerven?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het probleem van een tekort aan boswachters is mij gemeld door mijn administratie. In antwoord op uw vraag kan ik u volgende informatie geven over het verloop van het personeelsbestand van de boswachters binnen Bos en Groen.

De bos- en heidebranden hebben als argumentatie gediend om de werving van 15 boswachters en 11 natuurwachters via herschikking van beleidskredieten voor Leefmilieu, namelijk Bos en Groen, naar algemene middelen, in 2001 te laten goedkeuren als nieuw initiatief. Deze 15 vacatures werden pas in de loop van 2002 volledig ingevuld. Zij begonnen met een contractueel statuut, maar 3 van hen werden ondertussen als statutair opgeroepen, vermits zij geslaagd waren in een wervingsexamen. Een vierde zal in januari opgeroepen worden, nadat hij zijn loopbaanonderbreking beëindigd heeft.

Boswachters krijgen een ambtsgebied toegewezen, de zogenaamde boswachterij. Deze ambtsgebieden worden, tevens rekening houdend met administratieve grenzen, ingedeeld met het oog op een gelijkmatige verdeling van de taken. Via voormelde wervingen kregen niet alle ambtsgebieden een titularis, zodat een aantal titularissen via herschikking van gebieden bijkomende taken toegewezen kregen.

In 2001 werd een personeelsplan opgemaakt met de bedoeling de bestaande personeelssituatie in eerste instantie te bestendigen, het zogenaamde

Sannen

‘PEP (personeelsplan) as is’ met refertedatum 1 december 2001. Dit personeelsplan bevat 107 functies voor boswachter en 10 functies voor adjunct-houtvester, een bevorderingsgraad voor boswachters, met leidinggevende, coördinerende taken ten aanzien van boswachters en bijzondere taken met betrekking tot terreinbeheer, zoals onder meer de preventie en de veiligheid bij de werken.

Op datum van 31 oktober 2003 zijn in vergelijking met de toestand van 1 december 2001 – ‘PEP as is’ – 11 vacatures voor boswachter en 3 voor adjunct-houtvester ontstaan door afvloeiingen via pensioen, vervroegde uittreding, mutatie en één overlijden. Buiten de voormelde wervingen van de 15 boswachters met contractueel statuut, vonden geen andere wervingen plaats. Ondertussen zijn er dus 11 ambtsgebieden zonder titularis bijgekomen, evenals drie vacatures voor adjunct-houtvester.

Momenteel loopt er een bevorderingsronde voor twee functies van adjunct-houtvester. Voor deze twee functies hebben alleen boswachters gekandidideerd, zodat op korte termijn nog eens twee ambtsgebieden voor boswachters vrij komen.

Via Selor is er tevens een procedure van wervingsexamen voor boswachters aan de gang. Dit examen werd opgestart omdat de bestaande werfreserves kwamen te vervallen en om zodoende in een nieuwe reserve te voorzien, waaruit bij het bekomen van een wervingsmachtiging snel kan worden geput. Een dergelijk wervingsexamen is ook als sluitstuk te beschouwen van een zware opleiding ter voorbereiding van het examen tot het behalen van het bekwaamheidsgetuigschrift bosbouw, dat als wervingsvoorwaarde geldt.

Het bericht destijds van de 1-op-1-vervanging voor boswachters, heeft vele geslaagden van het examen bosbouwbekwaamheid aangespoord om aan het wervingsexamen deel te nemen. Het uitblijven van wervingen zal voor vele geslaagden een domper op hun enthousiasme zijn. Bovendien zijn de meest bekwame kandidaten na verloop van tijd niet meer beschikbaar op de arbeidsmarkt. Tot zolang er geen wervingsmachtiging wordt verleend op basis van beschikbare refertekredieten kan echter niet tot effectieve werving worden overgegaan.

Dit refertekrediet is de beperkende factor voor bijkomende aanwervingen. Dit refertekrediet werd indertijd berekend op basis van de personeelsleden die in 2001 in dienst waren, plus de open vacatures.

Het idee erachter was dat dit personeelsbestand moest volstaan voor de lopende opdrachten en niet verder kon toenemen. De enige mogelijkheid voor bijkomend personeel was het indienen van een nota bij de Vlaamse regering met een motivatie waarom er ‘omwille van uitzonderlijk maatschappelijk belang’ bijkomend personeel nodig was.

De besteding van het refertekrediet werd via de beslissing van de Vlaamse regering van 21 november 2001 gekoppeld aan de vrijheid van de leidend ambtenaar van de betrokken administratie om als overheidsmanager autonoom te kunnen oordelen over de meest dringende personeelsbehoeften en om binnen het toegekende refertekrediet de nodige verschuivingen te doen. De beslissing over verlenging van contracten of verschuivingen ligt dus niet bij mij, maar bij de leidend ambtenaar van Aminoal.

Ik stel ondertussen wel vast dat de geest van het refertekrediet onvoldoende gehonoreerd is. De normale verhogingen noodzakelijk om CAO's en indexeringen op te sloppen, werden niet volledig toegekend, waardoor er volgens mijn diensten vandaag een verschil is van 6 percent tussen het bedrag dat vandaag zou overeenstemmen met het personeelsbestand van 2001 en het werkelijk toegekende bedrag. Voor mijn administratie komt 6 percent omgerekend neer op ongeveer 50 VTE's (voltijdse eenheden). Het zijn VTE's die dus niet kunnen worden ingevuld. Ik heb dit probleem aangekaart bij mijn collega, minister Van Grembergen.

Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat het toekennen van het statuut ‘continu-functie’ de facto een automatische vervanging met zich mee moet brengen, maar doordat het refertekrediet hier de beperkende factor is, is dit in de praktijk niet het geval. Ik wil er echter nogmaals op wijzen dat het mij als minister niet toekomt om aan te geven waar er, binnen het refertekrediet, meest dringend personeel moet worden geworven, maar dat dit de taak van de directeur-generaal is.

Gezien het nijpend tekort zal ik de Vlaamse regering vragen om alsnog goedkeuring te verlenen voor de aanwerving van een aantal bijkomende boswachters. Ik verheer u niet dat dit een moeilijke discussie zal worden in de regering omwille van het totaalpakket aan bijkomende aanwervingen door de Vlaamse overheid. Ik heb het gevoel dat de administratie van Aminoal de dupe is omdat het een jonge administratie is. Het gevolg daarvan is dat de loonkost wel stijgt, maar dat er weinig uitstroom is. Andere administraties hebben wel uitstroom via pensioneringen en krijgen er middelen bij, waar-

Sannen

mee bijna twee nieuwe jonge krachten kunnen worden gefinancierd. Het probleem is dus specifiek voor jonge administraties zoals Aminal. Het antwoord zal u wellicht niet bevredigen, maar het schetst het kader waarbinnen ik moet functioneren.

Er werd nog een bijkomende vraag gesteld over de samenwerkingsovereenkomsten. Ik weet niet of ze een oplossing kunnen bieden. Voor het beheer van bossen is er reeds een goede regeling. Ik weet niet of het nodig is om bijkomend, onrechtstreeks te financieren via de gemeenten. Ik heb het voorstel alvast genoteerd en zal laten onderzoeken of het een mogelijkheid kan bieden om het nijpend probleem te ondervangen. Ik ben echter geen voorstander van het oplossen van probleemsituaties via ad-hoc-oplossingen. Ik verkies om eerst een nota te sturen naar de regering waarin ik wijs op de noodzaak om meer boswachters aan te werven.

De voorzitter : De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord waarin u mijn bevindingen grotendeels bevestigt. Ik weet dat u als minister niet instaat voor de aanwervingen, maar in het geval dat er grote branden ontstaan, zijn de burgemeester van de betrokken gemeente en de minister wel rechtstreeks verantwoordelijk. Daarom stelde ik mijn vraag hier aan u. Als u een nota richt tot de regering, dan zal ik daar een brief op laten volgen aan de ministers van mijn partij om mijn bezorgdheid aan te kaarten.

U noemt Aminal een jonge administratie. Ik stel vast dat die administratie nog steeds aangroeit. Er komen veel jonge mensen bij, maar die werken vooral in de administratie, niet op de vloer. Ik wil er samen met u voor vechten om iets aan dit probleem te doen.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer Schepens, ik heb duidelijk gemaakt waar de verantwoordelijkheden zich bevinden. In een modern gestuurde staat moeten we ons daaraan houden. Het is dus de directeur-generaal die de keuzes maakt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Penris tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verwerking van GFT+-afval met wegwerpluiers

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Penris tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de verwerking van GFT+-afval met wegwerpluiers.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het huisvuilophalingsbeleid in Vlaanderen is gestoeld op twee pijlers : het responsabiliseren van de aanbieders van huisvuil en het principe dat de vervuiler betaalt. Het systeem is rechtvaardig en logisch, maar toch is enige correctie wenselijk.

Ik denk aan een groep mensen die buiten hun wil om meer huisvuil produceren. Jonge gezinnen en bejaarden worden immers geconfronteerd met een afvalprobleem in de vorm van wegwerpluiers. In onze maatschappij is het de gewoonte dat kinderen wegwerpluiers gebruiken. Ook bejaarden die incontinent worden, moeten een beroep doen op dit soort hulpmiddelen. Beide groepen hebben dus een groot aanbod aan deze vorm van huisvuil.

In Antwerpen heb ik daarom een voorstel gedaan. In Antwerpen wordt gewerkt met afzonderlijke recipiënten die worden betaald per stuk : blauwe zakken, witte zakken, enzovoort. Ik heb het voorstel gelanceerd om de wegwerpluiers te laten ophalen in aparte zakken die gratis worden aangeboden, ietwat analoog met het bestaande diftar-systeem waarbij mensen met veel jonge kinderen een financiële bonus krijgen op de kosten voor hun diftar-aanbod.

Over mijn voorstel is consensus ontstaan met een partijgenoot van u, de Antwerpse schepen voor Milieu, de heer Pairen. Hij vond het geen slecht idee, maar om praktische redenen vond hij het beter om geen afzonderlijke ophaalrondes te organiseren. Hij stelde daarom voor de wegwerpluiers in de GFT+-zakken op te nemen. In Brecht loopt daarover een proefproject.

Er is echter een praktisch probleem. De intercommunale die het GFT+-afval composteert, kan volgens het Vlaams Uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval, de verwerking van de wegwerpluiers niet uitbreiden tot Antwerpen. Er bestaat immers een beperking. Dit werd per brief door OVAM

Penris

meegedeeld aan het Antwerpse college van burgemeester en schepenen en de gemeenteraad. In die brief van 11 september 2003 liet OVAM weten dat mede om technische redenen niet aan een uitbreiding van het bestaande proefproject kan worden gedacht.

Volgens de brief is de reden voor dit standpunt dat de selectieve inzameling van wegwerpluiers samen met het GFT+-afval duidelijk aanleiding geeft tot meer verontreiniging in het GFT-afval. Het recyclageresidu wordt daardoor veel groter, niet alleen omwille van de verhoogde verontreinigingsgraad, maar ook door het aanklevend GFT-afval aan de verontreinigingen. Dit heeft voor de toekomst als bijkomend gevolg dat de verwerkingskosten aanzienlijk zullen toenemen door het voorstel tot graduele opheffing van de gereduceerde tarieven voor de milieuheffing. Bovendien werd het proefproject in de intercommunale Igean in het begin van de jaren negentig toegestaan met het oog op de ontwikkeling van composteerbare wegwerpluiers. Aangezien deze piste volgens de luierproducenten nog maar weinig toekomst biedt, is het niet zinvol om het project verder uit te breiden. Daarenboven kan de communicatie rond de scheidingsregels voor verwarring zorgen wanneer GFT-afval gemengd wordt met kunststofhoudende gemengde fracties. Bij vergisting is het zo dat naast het GFT-afval een bijkomende koolstofbron noodzakelijk is. Die bron kan ingevuld worden door de toevoeging van papier – niet met structuurmateriaal, wat gebruikelijk is bij de composteringsinstallaties, maar niet geschikt is voor vergisting. De koolstofbron kan echter ook elders worden gehaald.

Mijnheer de minister, OVAM heeft dus een aantal technische en juridische bezwaren tegen het GFT+-project op het Antwerpse grondgebied. Bent u bereid om het beperkte GFT+-proefproject van Brecht alsnog uit te breiden, eerst in heel Antwerpen en daarna in de rest van Vlaanderen? Welke maatregelen kunnen worden getroffen om tegemoet te komen aan de technische bezwaren van OVAM teneinde de verwerking van wegwerpluiers te vergemakkelijken?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het Uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval werd door de Vlaamse regering in 2000 goedgekeurd. Het plan is de leidraad bij het beleid inzake deze afvalstoffen in Vlaanderen. Het plan voorziet, voor wat betreft het project

waarbij samen met het GFT-afval wegwerpluiers worden ingezameld, inderdaad in een aparte bepaling. De evaluatie die eind jaren negentig van het project werd gemaakt, gaf aanleiding tot het beperkt houden van het project in het Uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval.

Het alternatief, een uitbreiding in heel Vlaanderen, werd niet behouden wegens nog te veel vragen over de milieuwinst. Het plan voorziet er wel in dat het project kan worden uitgebreid in de hele regio van de intercommunale Igean, de intercommunale waarin het proefproject liep. De intercommunale bezit ook een installatie waarin het GFT-afval wordt vergist en het plastic van de luiers wordt gescheiden van de rest.

Ondertussen zijn we bijna 4 jaar verder en blijkt Igean haar werkingsgebied ook te hebben uitgebreid naar de stad Antwerpen. Antwerpen is vragende partij voor het opstarten van het systeem van inzameling van luiers in het GFT-afval. OVAM heeft dit dossier voorzichtig behandeld en enkele pertinente vragen gesteld. Ondertussen is er meer duidelijkheid en kan het gewest het dossier positief beantwoorden mits de stad en Igean voldoende garanties bieden tegen ongewenste effecten. Daarvoor zullen de komende weken verdere gesprekken tussen OVAM, de stad Antwerpen en Igean plaatsvinden.

Er zijn meerdere redenen waarom het belangrijk is om voorzichtigheid aan de dag te leggen bij een eventuele uitbreiding van het project. Een belangrijk aspect is dat de inzameling van wegwerpluiers samen met het GFT-afval aanleiding geeft tot meer verontreinigingen in het te vergisten GFT-afval. Het recyclageresidu wordt daardoor veel groter, niet alleen omwille van de verhoogde verontreinigingsgraad, maar ook door het aanklevend GFT-afval aan de verontreinigingen. Deze residu's moeten uiteindelijk worden verbrand. Als wegwerpluiers worden toegelaten bij het GFT-afval, verschuift de fractie van het restafval naar het GFT-afval. Dat kan de illusie wekken bij de bevolking dat wegwerpluiers recycleerbaar zijn, wat niet correct is.

Een ander belangrijk aandachtspunt is uiteraard de hygiënisch-sanitaire kwaliteit van het compost dat wordt gemaakt bij Igean. Als blijkt dat deze kwaliteit onder het project zou lijden, dan moet het project worden stilgelegd. De opvolging van dit aandachtspunt speelt ook een rol in de besprekingen tussen OVAM, de stad Antwerpen en Igean.

Sannen

Als er voldoende garanties zijn inzake bovenstaande elementen – iets wat moet blijken uit het overleg met mijn administratie OVAM –, dan kan het licht op groen worden gezet voor de inzameling van wegwerpluiers via het GFT-afval in de stad Antwerpen.

De bereidheid is er dus, maar een aantal vragen werden nog niet beantwoord. Die vragen moeten ernstig worden genomen. Het zou immers totaal fout zijn om nu met iets te starten dat over twee jaar moet worden stopgezet omdat blijkt dat de nadelen veel groter zijn dan de voordelen. Niemand is daarmee gediend. De frustratie bij een gedeelte van de burgers zou er alleen maar door toenemen.

De voorzitter : De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uw antwoord bevat goed nieuws, want ik vreesde dat de brief van OVAM van 11 september een eindpunt zou vormen. Dat is niet het geval, want u liet heel duidelijk weten dat de besprekingen worden voortgezet. Als een aantal technische bezwaren kunnen worden omzeild, kan het project in het hele Antwerpse grondgebied van start gaan. Dat is goed nieuws. Ik ben heel blij met het antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de sanering van de Meulekreek te Middelburg

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over de sanering van de Meulekreek te Middelburg.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de gemeente Maldegem zet sinds een paar jaar de eerste concrete stappen inzake het uitwerken van een actief natuurbeleid. Een uitzonderlijk grensoverschrijdend

project in dit licht is de sanering van de Meulekreek te Middelburg.

Middelburg ligt aan de grens met Nederland, vlak bij de grote nieuwe gemeente Sluis. In het centrum van Middelburg ligt een kreek. De kreek bevindt zich deels op Belgisch grondgebied, deels op dat van Nederland. In overleg met meerdere partners, namelijk het waterschap van Zeeland, de gemeente Sluis-Aardenburg, de provincie Oost-Vlaanderen, de provincie Zeeland en de polders, wordt een Interreg-project voorbereid.

Er bestaat reeds een kleinschalige waterzuiveringsinstallatie die goed werkt. Het afvalwater van de inwoners van de kern van Middelburg wordt gezuiverd. Het gezuiverde water loopt echter in een kreek die nog niet werd gezuiverd. Die kreek moet worden gebaggerd en gesaneerd.

In de marge van dit dossier is het belangrijk om over te gaan tot de effectieve aankoop van de gronden van de natuurlijke kreek. Het is een natuur- en landschappelijk waardevol watergebied dat paalt aan het gemeentelijk natuurterrein 'de oude vesting'. De kreek loopt werkelijk tot in het centrum van Middelburg.

Het is de bedoeling om de kreek te saneren, dat wil zeggen om het vervuild slib uit de kreek te verwijderen, herin te richten en om de oevers op een natuurlijke wijze opnieuw aan te leggen. Door de aankoop zal het natuurterrein 'de oude vesting' rechtstreeks worden verbonden met het centrum van Middelburg.

Mijn gemeente is bereid om het deel van de kreek op Belgisch grondgebied aan te kopen. De gemeente Sluis wil het Nederlandse gedeelte aankopen. De sanering wordt bijgevolg uitgewerkt via een Interreg-project. Dat project bevindt zich reeds in een tamelijk vergevorderd stadium. In het licht van de samenwerkingsovereenkomst kan de gemeente Maldegem voor de aankoop van de natuurgronden subsidies krijgen, namelijk 50 percent van het Vlaams Gewest en 30 percent van de provincie.

Het Vlaams Gewest is bevoegd voor het al dan niet verlenen van de subsidie voor de aankoop van deze gronden. Helaas stel ik vast dat het Vlaams Gewest terzake een eerder twijfelende houding aanneemt. Het Interreg-project staat of valt met het verlenen van de subsidie. In Nederland beschikt men blijkbaar wel over de middelen. In het kader van een Interreg-project is cofinanciering langs beide kanten van de grens noodzakelijk.

De Roo

Zal het Vlaams Gewest de subsidie verlenen voor de aankoop van deze natuurgebieden ? Hoeveel kan deze subsidie bedragen ? Waarom aarzelt het Vlaams Gewest om deze subsidie te verlenen ? Is er een probleem met de procedure of is er een gebrek aan financiële middelen ?

Het is van belang om duidelijkheid te creëren ; ook voor de Nederlandse collega's, want zij dringen aan om voortgang te maken.

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, de gemeente Maldegem heeft de cluster Natuurlijke Entiteiten van de milieusamenwerkingsovereenkomst ondertekend en in 2003 een aantal projecten, waaronder de aankoop van de Meulekreek, ter subsidiëring ingediend. Onder de huidige voorwaarden van de samenwerkingsovereenkomst 'Milieu als opstap naar duurzame ontwikkeling' komen projecten – bij goedkeuring – in aanmerking voor een subsidie van 50 percent. De samenwerkingsovereenkomst voorziet contractueel in twee evaluatieronden per jaar. Op die manier hebben gemeenten de kans om hun dossier, indien nodig, te vervolledigen.

Een eerste tussentijdse evaluatie werd net voor de zomer afgerond. Op basis daarvan werd aan de gemeente Maldegem gevraagd om tegen 15 september bijkomende informatie over te maken. Deze informatie wordt momenteel verwerkt, om een eindevaluatie te kunnen voorleggen voor een ministeriële beslissing. De samenwerkingsovereenkomst voorziet dat deze evaluatie afgerond moet zijn tegen december. Ik zal het gemeentebestuur zo snel mogelijk in kennis stellen van de beslissing.

Op dit moment is er geen probleem met de financiële middelen.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik verwacht in de loop van de volgende twee maanden een antwoord.

Minister Ludo Sannen : Sneller zelfs.

De heer Johan De Roo : We moeten beseffen dat de inspanningen voor waterzuivering niet veel zin hebben als het gezuiverde water opnieuw in een

vuile kreek terechtkomt. Om de kreek te kunnen saneren, moeten we die eerst verwerven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Erik Matthijs tot de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het afleveren van erkenningen als ophaler van afvalstoffen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Matthijs tot de heer Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, over het afleveren van erkenningen als ophaler van afvalstoffen.

De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het afvalstoffendecreet stelt dat natuurlijke personen of rechtspersonen, die afvalstoffen inzamelen en/of ophalen voor verwijdering of nuttige toepassing, over een erkenning moeten beschikken. De erkenning heeft onder meer betrekking op de solvabiliteit, de deskundigheid en de moraliteit van de aanvragers. De decreetgever wil dat deze personen van onberispelijk gedrag zijn op het vlak van de milieuwetgeving, omdat er in het verleden berichten waren over mafafide praktijken.

Het Vlarea expliciteert dit als volgt : 'De laatste 8 jaar voorafgaand aan de aanvraag, geen effectieve strafrechtelijke veroordeling hebben opgelopen voor een inbreuk op de wetgeving op het vlak van milieuhygiëne in België noch, wanneer het een persoon betreft die niet van Belgische nationaliteit is, in de staat waarvan hij of zij onderdaan is.'

Het gebrek aan effectiviteit van de handhaving kwam duidelijk aan bod in het jaarrapport van de Vlaamse Milieu-inspectie, dat deze zomer werd gepubliceerd. In milieudossiers leiden gerechtelijke stappen zelden tot een veroordeling. Als men, bij de toekenning van een vergunning, een strafrechtelijke veroordeling als criterium neemt om de moraliteit en integriteit van een persoon te beoordelen, gaat men hieraan voorbij.

Matthijs

Tegen een bepaald bedrijf werden tientallen processen-verbaal opgesteld en OVAM is op de hoogte van de feiten. Desondanks werd het bedrijf toch erkend als afvalophaler – tot groot ongenoegen van buurtbewoners en het gemeentebestuur, die de overtredingen lieten vaststellingen. De PV's gaan over het lossen van ladingen zonder boorddocumenten, het niet aanwezig zijn – ondanks aanmaningen – van een afvalstoffenregister, meerdere illegale lozingen van niet-huishoudelijk afvalwater, ruimslib, oliehoudend slib en septisch materiaal in oppervlaktewater en de openbare riolering.

Mijnheer de minister, het is niet nodig dat ik hier het bedrijf vermeld, maar ik wil dit steeds vertrouwelijk meedelen.

Mijnheer de minister, kunt u bij vaststellingen van flagrante inbreuken op de wetgeving inzake milieuhygiëne, maar zonder dat de aanvrager werd veroordeeld, weigeren om een erkenning te verlenen? Kunt u de erkenning onmiddellijk intrekken als u bewijzen hebt – processen-verbaal – van flagrante inbreuken op de milieuwetgeving? Of kan dit enkel bij de vaststelling van nieuwe feiten of bij een effectieve veroordeling?

De voorzitter : Minister Sannen heeft het woord.

Minister Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het dossier waarop de heer Matthijs alludeert, is bij OVAM bekend. Op basis van de informatie die ik van OVAM kreeg, kan ik begrijpen dat het verlenen van een erkenning als ophaler van afvalstoffen aan het betrokken bedrijf tot enig ongenoegen aanleiding geeft.

De huidige wetgeving is evenwel zeer duidelijk en laat weinig bewegingsvrijheid. Aangezien ons rechtssysteem uitgaat van het principe van de onschuld tot bewijs van het tegendeel, wordt het oplopen van een feitelijke veroordeling als voorwaarde gesteld om een aangevraagde erkenning te weigeren.

In het bewuste geval kan ik inderdaad slechts vaststellen dat er de voorgaande jaren tal van PV's werden opgesteld, maar dat die tot op heden niet hebben geleid tot een strafrechtelijke vervolging. Er is dus geen feitelijke veroordeling.

Daartegenover staat dat het vaststellen van inbreuken op zich een reden is om de procedure voor het

intrekken of schorsen van een erkenning te starten. Deze procedure biedt voldoende waarborgen voor het recht van verdediging van de betrokkenen.

Het lijkt me logisch en billijk om die procedure slechts op te starten voor feiten die gepleegd worden in de hoedanigheid van erkend ophaler, en niet voor feiten die reeds gekend waren of gepleegd werden voor de erkenning werd verleend. Uiteraard spelen vroegere feiten wel mee bij het al dan niet verlenen van de erkenning.

Ik moet toegeven dat de huidige regelgeving onvoldoende kansen biedt voor een efficiënt optreden tegen malafide ophalers. In het nieuwe Vlarea, dat eerstdaags voor definitieve goedkeuring aan de Vlaamse regering wordt voorgelegd, worden de regels voor het erkennen van ophalers herwerkt, zodat we voortaan over een krachtiger instrument zullen beschikken.

Om in het kader van het nieuwe Vlarea als ophaler te kunnen optreden, moet voldaan worden aan een dubbele voorwaarde : erkend zijn en opgenomen zijn in het register van ophalers dat OVAM beheert en, onder andere via internet, ter beschikking stelt. Bij het verlenen van de erkenning wordt de ophaler automatisch opgenomen in de lijst.

Bij de vaststelling van inbreuken tegen de milieuwetgeving wordt de erkende ophaler, via een administratieve procedure waarbij hij voldoende beroepsmogelijkheden heeft, van de lijst geschrapt, zodat hij niet langer voldoet aan de dubbele voorwaarde om te kunnen optreden als ophaler. De finesse bestaat erin dat de ophaler, hoewel hij is geschrapt van de lijst, toch erkend blijft en bijgevolg geen nieuwe erkenning kan aanvragen. Zo wordt een nu bestaande carrousel gestopt. Hij kan maar opnieuw op de lijst worden opgenomen als de eerdere problemen zijn opgelost. Indien de onregelmatigheid ondertussen heeft geleid tot een veroordeling, is een nieuwe erkenning niet meer mogelijk.

Mijnheer Matthijs, we hopen om met de nieuwe Vlarea-regelgeving iets meer greep te krijgen op de procedure.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.17 uur.*